

tudíž rozsudková zjištění bezpečného závěru, zda dlužno v něm spatřovati pátrající v r c h n o s t po rozumu Šu 217 tr. zák. Nezbylo proto, než odkázati věc podle Šu 288 čís. 3 tr. ř. na soud první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2382.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).
»Nepřátelským činem« ve smyslu Šu 14 čís. 2 zákona jest každé jednání (opomenutí), kterým se působí někomu újma, již by jinak neutrpěl, jednání, jímž se ve skutek uvádí nepřátelské smýšlení a které směřuje k poškození jiného; spadá sem hospodářský bojkot.

(Rozh. ze dne 20. května 1926, Zm II 34/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 27. listopadu 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 14 čís. 2 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., namítá zmateční stížnost, že popuzování bylo by lze spatřovati jediné ve stěžovatelově vybízení, by se nenakupovalo u židů, by nebyli podporováni, aby se od nich nevypůjčovalo, nýbrž aby byly podporovány křesťanské, po případě české svépomocné podniky, družstva, zejména »reiffeisenky«, že však ani toto jednání stěžovatelovo nejeví se popuzováním k činu nepřátelskému, jež v něm shledává rozsudek, jelikož prý není nepřátelskou každá činnost, která není přátelskou, neboť mezi těmito dvěma krajnostmi leží prý ještě řada různých jednání, která lze posuzovati jako bližší buď přátelství, nebo nepřátelství nebo jako činy s tohoto hlediska nezávažné. Námitce nelze přiznati oprávnění. Skutkovou podstatu přečinu podle Šu 14 čís. 2 zákona na ochranu republiky spatřuje rozsudek v tom, že stěžovatel veřejně popuzoval k bojkotu, tedy k činu nepřátelskému proti Židům pro jejich národnost, rasu a náboženství. Oporu pro výrok, že stěžovatel popuzoval proti Židům k bojkotu, nachází rozsudek ve zjištění, založeném na výpovědích svědků, podle kteréhož stěžovatel pronesl výroky: »K Židům nesmíte chodit nakupovat, nesmíte je podporovat, nesmíte od nich vypůjčovat. Nekupujte od Židů!«, že netřeba chodit k Židům, a podle něhož vyzýval přítomné, by nepodporovali Židů a nechodili k nim kupovat. V hospodářském bojkotu Židů, jež hlásal stěžovatel svými projevy a výzvami, spatřuje rozsudek právem čin nepřátelský ve smyslu Šu 14 čís. 2 zákona na ochranu republiky. Odpovídáť tomuto pojmu i pro obor zákona každé jednání (neb opomenutí), kterým se působí někomu újma, již by jinak neutrpěl (Milota: Zákon na ochranu republiky, str. 59), jednání, jímž se ve skutek uvádí nepřátelské smýšlení

a které směřuje k poškození jiného. S tohoto hlediska jeví se hospodářský bojkot nepřátelským činem povahy zvlášť význačné, jelikož směřuje a může také skutečně vésti ne-li k úplné hmotné zkáze, tedy aspoň k citelnému hmotnému poškození bojkotem postiženého. Výroky stěžovatelovy podřadil pak nalézací soud zákonnému pojmu popuzování k nepřátelskému činu tím větším právem, kdyžtě podle rozsudkového závěru, jeho zjištěními plně opodstatněného, z prudkosti řeči stěžovatelovy a ostrých výroků je patrné, že stěžovatel chtěl působiti na cit přítomných ve směru Židům nepřátelském. Ani zjev, zmateční stížnosti dále zdůrazňovaný, že totiž stěžovatel byl veden snahou o praktické uplatnění hesla »Svůj k svému«, nezůstal v rozsudku nepovšimnutým a neuváženým. Maje patrně na zřeteli výroky, jimiž stěžovatel podle výpovědí jednotlivých svědků vybízel přítomné, by si založili »reiffeisenku« a své vlastní spolky, rozsudek připouští sice v rozhodovacích důvodech, že prvou snahou stěžovatelovou bylo nabádání přítomné k samostatnosti na poli hospodářském, dodává však zároveň, že přece je zcela zřejmým jeho úmysl, dosáhnouti toho popuzováním proti Židům. Děje se tak právem, neboť bez-trestným byl by stěžovatel pouze tehdy, kdyby se byl omezil jen na ono nabádání přítomných k hospodářskému osamostatnění se. Tyto meze překročil však způsobem trestným, jakmile své ať skutečné ať domnělé snaze o praktické uplatňování hesla »Svůj k svému« dal průchod dalšími výroky a výzvami, které nalézací soud, jak doveděno, správně podřadil zákonnému pojmu popuzování k bojkotu, tudíž činu nepřátelskému, a ve kterých spatřuje rozsudek skutkovou podstatu přečinu podle §u 14 čís. 2 zákona na ochranu republiky právem vzhledem k tomu, že podle bezvadného zjištění rozsudkového, jež zmateční stížnost nenapadá, šlo o popuzování proti Židům pro jejich národnost, rasu i náboženství. Bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost jako bezdůvodnou.

Čís. 2383.

Ochrana práva původcovského (zákon ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák.).

Zhotovení a další uveřejňování padělku štočku, předaného pachateli k účelům reprodukčním (inserování).

Časopis (jeho jednotlivá čísla) nelze pokládati za průmyslový výrobek ve smyslu třetího odstavce §u 5 zákona.

»Napodobením« (§ 37 zákona) sluší rozuměti zejména napodobení mechanické (na př. odlitím), ve kterém se nejeví na straně napodobitelově činnost umělecká, a kterým se zpravidla dociluje prostředku k dalšímu mechanickému rozmnožování napodobeniny.

Skutková podstata přečinu §u 51 zákona vyžaduje v subjektivním směru vědomost zasáhnutí ve smyslu §u 21 zákona, t. j. vědomí pachatelovo o jsoucnosti cizího práva původcovského, při čemž stačí dolus eventualis, a vědomí, že jeho dispozice dílem stala se neoprávněně.